

SIGDAL KOMMUNE
Borgestubakken 2
3350 PRESTFOSS

Saksbehandler, innvalgstelefon
Trygve Elgheim, 69 24 70 00

Vedtak i klagesak - reguleringsplan - Sigdal - 118/1 m.fl. - Via Ferrata Andersnatten

Statsforvalteren viser til kommunens oversendelse av klagesak 23.03.2026 (ref.: 2023/314-90).

Vi har behandlet saken og vår konklusjon er:

Statsforvalteren opprettholder kommunens vedtak av 15.01.2026 (sak 3/26). Klagen har ikke ført frem.

Sakens bakgrunn

Saken gjelder klage på reguleringsplan for Via ferrata på Andersnatten. Hensikten med planen er ifølge planens § 1 «tilrettelegging for kommersielt Via-Ferrata anlegg på Andersnatten, samt zipline som ei returløype ned fra fjellet. Planen legg til rette for etablering av ein horisontal klatreløype langs sørsida av skogsvegen inn til startpunkt for Via Ferrata. Vidare har planen som siktemål å legge til rette for gapahuk og toalett på toppen av Andersnatten som skal vere tilgjengeleg for ålmenta, og sti som rundløype, gapahuk, toalett og servicebygg i lågare område ved den horisontale klatrestien, som også skal vere tilgjengeleg for ålmenta».

Det fremgår av planbeskrivelsen punkt 1.2 at opprinnelig varslet planområde var på omtrent 890 daa., men at dette i prosessen ble redusert til 553,2 daa.

Sigdal Aktiv AS er forslagsstiller og iVest Consult AS har utarbeidet planforslaget.

Planforslaget ble sendt på høring og lagt ut til offentlig ettersyn i perioden 25.02.2025 til 15.04.2025.

Det kom inn 9 innspill etter høring og offentlig ettersyn. Statsforvalteren og fylkeskommunen hadde innsigelser til planen. Statsforvalterens innsigelse ble ansett løst ved endringer i plankart og bestemmelser. Fylkeskommunen redegjorde i brev av 19.12.2025 for endringer og justeringer som måtte foretas for at fylkeskommunens innsigelse skulle anses løst. Så vidt vi kan se ble endringene inkorporert, og fylkeskommunen har ikke reagert på vedtakelsen av reguleringsplanen.

Kommunestyret vedtok planen i møte 15.01.2026 (sak 3/26). Vedtaket lyder:

«Sigdal kommune viser til plan- og bygningsloven §12-12 og vedtar reguleringsplan Via Ferrata Andersnatten med planID 2023001, med tilhørende bestemmelser datert 07.01.26, plankart datert 12.12.25 og planbeskrivelse datert 20.12.25».

Norges klatreforbund, Naturvernforbundet i Buskerud, Norsk Tindeklubb og Pådriverne i Andersnattens venner klager på vedtaket, i klager datert henholdsvis 03.02.2026, 06.02.2026, og 04.02.2026, samt en siste klage som ifølge kommunen ble fremsatt noen dager etter klagefristens utløp. Kommunen har vurdert at klagerne har rettslig klageinteresse, at 3 av 4 klager er rettidige, og at det også er grunn til å realitetsbehandle den fjerde klagen. Vi legger kommunens vurdering av dette til grunn. I hovedsak anfører klagerne:

- Klagerne viser til tidligere innsendte dokumenter/merknader/klager i forbindelse med planprosessen (også fra andre aktører).
- Via ferrata på fjellet vil ødelegge fjellets store verdi som klatrefelt, friluftsområde, landskapselement og attraksjon for Sigdal.
- Anlegget bør ha en annen plassering.
- Arealformålet på fjellet bør være LNFR.
- Arealformålet «andre idrettsanlegg» hjemler ikke tiltak som har kommersiell turisme som formål. Det dreier seg i realiteten om næringsvirksomhet, ikke idrett.
- Det er uforsvarlig å tillate anlegg som tilrettelegger for turisme og stor ferdsel i et identifisert rasområde.
- Det har allerede gått steinras i dette området, som har knust en hvileplattform som var tenkt brukt som en del av anlegget.
- Den potensielle livsfaren er ikke realitetsvurdert i planbeskrivelsen, bare omtalt i generelle vendinger.
- Andersnattens verdi som klatrefjell er omhyggelig dokumentert.
- Siden det reelle formålet er tilrettelegging for et kommersielt via ferrata-anlegg (næringsvirksomhet), er det riktige arealformålet «annen offentlig eller privat tjenesteyting».
- Bruken av arealformålet «andre idrettsanlegg» er et forsøk på å kamuflere en kommersiell virksomhet, som i realiteten stenger allmennheten ute fra det aktuelle området.
- Planen åpner for «å etablere et kommersielt anlegg med høy økonomisk inngangsterskel midt i et mye brukt og allment tilgjengelig friluftsområde – stikk i strid med norsk idretts visjon».
- Via ferrata er ikke sammenlignbart med eksemplene på «andre idrettsanlegg» i reguleringsplanveilederen.
- Via ferrata er et ødeleggende inngrep i en fjellvegg som er unik i sitt område.
- Planen har stor negativ effekt på klatresporten, og på øvrig friluftsliv på og ved fjellet.
- Via ferrata og zipline vil være så støyende og visuelt skjemmende at det vil ødelegge opplevelsen i og tett på fjellet for alle andre brukere enn gjestene i det kommersielle anlegget.
- Klagerne er kritiske til konsekvensutredningen som legges til grunn, uten at friluftsansisasjonene har vært involvert.
- Vurderingen av sikkerhet og naturfare i området der anlegget tenkes etablert er mangelfull.
- Reguleringsplanen åpner for et stort og uopprettelig naturinngrep. Andre arealer for via ferrata bør vurderes.
- Klagen på Sigdal Aktiv AS sitt «illegale forsøk på å installere tonnevis av stålarmer og svære trekonstruksjoner som utsiktsbalkonger i sydstupet på Andersnatten» vant frem

«overfor Sigdal kommunestyre, Statsforvalteren i Oslo og Viken og Kommunaldepartementet», slik at klagen «beholder dermed sin aktualitet».

- Hensynet til friluftsliv er ikke ivaretatt.

Kommunen tok ikke klagen til følge i møte 19.03.2026 (sak 13/26) og saken ble oversendt til Statsforvalteren.

Statsforvalteren forutsetter at partene er kjent med sakens dokumenter og gir derfor ikke ytterligere saksreferat.

Statsforvalteren som klageinstans i plansaker

Statsforvalteren er klageinstans for vedtak om reguleringsplaner etter plan- og bygningsloven. Myndigheten er delegert fra Kommunal- og distriktsdepartementet, jf. plan- og bygningsloven § 1-9. Vår myndighet som klageinstans følger av forvaltningsloven § 34.

Kommunestyret er planmyndighet. Det er kommunen som avgjør hvilke områder som skal med i reguleringsplanen og arealdisponeringen i planområdet. En vedtatt reguleringsplan er en politisk beslutning, der kommunestyret har avveid ulike planhensyn og interesser.

Som klageinstans skal vi legge stor vekt på det kommunale selvstyret ved prøving av det frie skjønn, jf. forvaltningsloven § 34 andre ledd. Ettersom kommunens vurderinger og vekting av ulike planhensyn og interesser vil være utøvelse av kommunens frie skjønn, skal det i utgangspunktet mye til for å sette disse vurderingene til side.

Statsforvalteren har også begrenset myndighet til å endre en plan i klagebehandlingen. Dersom Statsforvalteren mener det bør gjøres endringer, og kommunen er uenig i dette, må saken sendes til departementet for avgjørelse. Mer informasjon om vår myndighet som klageinstans står i reguleringsplanveilederen av 10.09.2018, rundskriv T-2/09 og T-8/86 og brev 16.01.2004 fra departementet.

Statsforvalteren ser slik på saken

Innledende bemerkninger

I saksfremlegget forut for kommunens forberedende klagebehandling fremgår det at «Kommunen opplever at det ikke har kommet nye momenter til saken i klagen og har derfor vurdert å avvise klagen». Vi understreker at dette ikke vil være en avvisningsgrunn (selv om det kan bety at kommunen ikke vil oppheve/endre sitt vedtak). En avvisning av klage fordi man mener klagen ikke tilfører saken noe nytt vil være et ugyldig vedtak. Da kommunen uansett har realitetsbehandlet klagen, får ikke dette betydning for vår vurdering.

Tiltaket ble tidligere forsøkt realisert gjennom dispensasjon. Dispensasjonsvedtaket ble opphevet, og planprosess ble iverksatt. Vi understreker at opphevelsen av dispensasjonsvedtaket ikke er til hinder for, eller påvirker, kommunens mulighet til å bruke planleggingsverktøyene i plan- og bygningsloven. At dispensasjonsvedtaket ble opphevet, har med andre ord ingen betydning for gyldigheten av planvedtaket.

I planbeskrivelsen punkt 3.5 beskrives via ferrata som et italiensk uttrykk for jernveg, hvor bøyler, bolter og stål-vaier i fjell gjør det enklere å ferdes i bratte fjellområder.

Vi legger til grunn klagerens beskrivelse av at fjellet allerede i dag er brukt som et friluftsområde, særlig for klatrere. Vi kan imidlertid ikke se at dagens bruk i seg selv er til hinder for at kommunen, gjennom en planprosess, kan endre arealbruken.

Feil arealformål og kommersiell drift

En del av klagerens argumentasjon knytter seg til valgt arealformål, da arealformålet «Andre idrettsanlegg» etter klagerens syn ikke omfatter via ferrata-anlegget som planen legger opp til.

I sammendraget i planbeskrivelsen, fremgår det at man ønsker å bidra til utvikling av Sigdal som en reiselivskommune, og tilrettelegge for et kommersielt via ferrata anlegg på Andersnatten med en zipline som returløype ned fra fjellet. Også gapahuk og toalettanlegg er planlagt som en del av anlegget.

En via ferrata kan innebære en tilrettelegging for friluftsliv, og i så måte for eksempel kunne være i tråd med (regulert) underformål «friluftsområde». Det kan også argumenteres for at en via ferrata vil kunne være en form for turvei (/turdrag), for eksempel i et tilfelle hvor via ferrataen fremstår som en del av en etablert løype.

De to overnevnte eksemplene er imidlertid ikke helt treffende for det (delvis) kommersielle anlegget som er beskrevet i planbeskrivelsen, hvor også selve via ferrataen synes å være attraksjonen i seg selv. I tillegg er via ferrataen noe mer omfattende, da det også skal tas høyde for tilhørende bebyggelse som for eksempel gapahuk og toalettanlegg.

Kommunedirektøren påpeker i saksfremlegget forut for vedtaket:

«Stengt eller åpent anlegg

Anlegget reguleres ikke lenger som et stengt anlegg, men det kan settes opp stengsel ved start og slutt. Da kan det reguleres slik at ikke mange er i området samtidig. Det er tenkt å gjøres med en bookingløsning. Når anlegget ikke brukes med guide, så kan det bookes uten guide. Det var tidligere tenkt å ha et stengt anlegg av sikkerhetsmessige årsaker. En ser at dersom det er trygt å gå med guide, så vil det være mange klatrere som har kunnskap og ferdigheter gode nok til å gå her uten guide. Dette er derfor endret i planen. Mange andre Via Ferrata anlegg fungerer på samme måte. Å ha en bookingløsning vil føre til effektiv drift og en risikerer ikke at erfarne klatrere og mer uerfarne Via Ferrata klatrere går i løypa samtidig og hindrer hverandre.»

Slik vi forstår saksdokumentene, legges det med andre ord opp til at det etableres et anlegg for lavterskel turgåing/klatring. Spørsmålet blir i så fall om dette er i tråd med det valgte reguleringsformålet.

I reguleringsplanveilederen¹ ramser departementet under punkt 4.1.10 Idrettsanlegg opp hva arealformålet idrettsanlegg omfatter. Som eksempel beskriver departementet blant annet at «skiløypetrasé» vil kunne være omfattet av formålet. Andre idrettsanlegg er nevnt her, og er ment å fange opp andre idrettsanlegg som ikke er omfattet av oppramsingen. Departementet skriver blant annet:

¹ Kommunal- og distriktsdepartementets veileder om reguleringsplan, fra september 2022, side 100

«Idrettsanlegg kan innbefatte kommersielt treningssenter ved bruk av bestemmelser når et slikt senter er en liten del av et større anlegg. Ellers skal treningssentre reguleres til annen offentlig eller privat tjenesteyting.»

Dette kan indikere at arealformålet i utgangspunktet er forbeholdt ikke-kommersiell virksomhet. Samtidig er det vanskelig å se at dette kan være noen absolutt begrensning, da for eksempel golf- og motorsportanlegg ofte vil ha en form for avgift for bruk. Det kan etter vårt syn kanskje være mer naturlig å anse setningen om treningssentre som et unntak, hvor det aksepteres at idrettsanlegg også har et mindre (kommersielt) treningssenter (selv om disse i utgangspunktet skal reguleres som tjenesteyting).

At en trasé for skiløyper kan anses som idrettsanlegg, kan etter vårt syn tilsi at også tilsvarende traséer for klatring/turgåing også må kunne falle inn under arealformålet.

I saksfremlegget forut for vedtaket skriver kommunen:

«Innenfor formål idrettsanlegg kan Via Ferrata etableres. Plan og bygningsloven gir ikke noe klart svar på hvilket formål slike tiltak skal ha. Vi har derfor rådført oss med Buskerud fylkeskommune tidlig i planprosessen. Valget falt på idrettsformål mest fordi det var tenkt å ha et stengt anlegg. Via Ferraten i seg selv er i samsvar med LNF. Det er nå tenkt at en kan sette opp stengsel kun ved start og slutt på Via Ferratene. Det er ikke formålet i plankartet som er det viktigste her, men hva bestemmelsene tillater innenfor formålet. Det er veldig begrensa hvor store tiltak som kan gjøres. Traseen går for det meste på bart fjell. Grunnen til at idrettsformålet er såpass stort, er at det ikke er bestemt i detalj hvor traseen skal legges, og da er det godt å ha litt fleksibilitet. Det kan drives skogbruk innenfor idrettsformålet, så endringen blir ikke stor fra slik det er i dag. Eksisterende skogsbilvei og sti skal benyttes som adkomst. De resterende arealene er foreslått til LNF, så der blir det ingen endring. Det er kun ved starten og slutten på ziplinene at det må hugges en smal trase. I resten av traseen skal de som tar ziplinene sveve over trærne».

Planbeskrivelsen redegjør for bruken av arealformålet «andre idrettsanlegg» på følgende måte:

«AI1-2 er avsett til Andre idrettsanlegg (1490). Innenfor områda kan det etablerast anlegg for Via Ferrata og Zipline med tilhøyrande anlegg, medan det i AI2 kan det etablerast klatreanlegg med noko meir tilrettelegging, då planlagt som eit horisontalt klatreanlegg. Anlegga skal tilpassast terreng og landskap i material- og fargebruk, og utformast med omsyn til naturen i området. Bruk av trapper, plankar sti og bruer kan nyttast der dette er naudsynt i høve tilgjenge, og for å bevare vegetasjon og natur. For å sikre optimal trasé for VF i høve terreng ved etablering av anlegget, vert det avsett eit større areal enn det som omfattar sjølv trasé for Via Ferrata. I øvre og nedre del av VF er areal avsett med 60 meter breidde, medan det for midtre del vert areal avgrensa med 30 meters breidde. I denne delen av Andersnatten er det registrert verdifull skog og avsett areal omfattar såleis bare område med bart fjell i dagen. Sjå illustrasjon i figur 17 som synar dette. Det kan etablerast sikkerhetstengsel ved start- og stoppunkt for klatreanlegg, der tilgang til anlegg vert regulert gjennom t.d. eit bookingssystem».

Etter vårt syn er det ikke åpenbart at arealformålet Andre idrettsanlegg er riktig; det kan synes som om den formen for kommersielt via ferrata-anlegg som kommunen ønsker å etablere ikke var noe man hadde sett for seg ved vedtakelsen av plan- og bygningsloven.

Samtidig er det vanskelig å se at det er noen rettskilder som tilsier at etableringen av et slikt anlegg vil være i strid med arealformålet Andre idrettsanlegg. Selv om vi er noe i tvil om formålet er det «mest riktige», kan vi vanskelig se at kommunen er forhindret fra å bruke dette arealformålet. Det er etter vårt syn heller ikke noen særlig tvil om hvilket tiltak kommunen har ment å regulere i området, og vi legger til grunn at kommunen som planmyndighet har anledning til å bestemme at arealene skal benyttes på en slik måte.

Hensynet til friluftsliv

Klagerne anfører også at hensynet til friluftslivet ikke ivaretas, da tiltaket vil stenge allmennheten ute og forhindre klatrerne i å bruke området.

Allmennhetens rett til ferdsel i utmark er et gammelt skandinavisk rettsinstitutt, som etter hvert ble kodifisert i friluftsloven.

Høyesterett vurderte i Rt. 2014 side 36 allmennhetens ferdselsrett i alpinbakker, i forbindelse med et søksmål knyttet til retten til å drive skiskole. Høyesterett konkluderte med at allmennheten hadde en ferdselsrett i slike bakker, til tross for den opparbeidelsen og prepareringen som eieren av alpinanlegget sto for. I denne forbindelse uttalte Høyesterett også i avsnitt 68 at det at «plan- og bygningsloven § 11-7 og § 12-5 begge helt generelt nevner "idrettsanlegg" under arealformålet "[b]ebyggelse og anlegg", innebærer på den annen side ikke at alle områder som gjennomgår en viss opparbeidelse for å utnyttes til idrettsformål, skal regnes som innmark».

Friluftsloven § 1a oppstiller definisjonen av innmark og utmark. Hva et område er regulert til påvirker i utgangspunktet ikke disse definisjonene. Allmennheten har ferdselsrett i utmark, jf. friluftsloven § 2.

I planbeskrivelsen punkt 2.4 og punkt 3.5 er forholdet til friluftsloven vurdert på følgende måte:

«I høve friluftslova vert «Via Ferrata» nemnd i samband med skianlegg, og problemstillingar kring bruk og betaling for bl.a. preparerte skiløyper og skianlegg. Det vert såleis vurdert at ein for Via Ferrata anlegg vil ha ein noko lik situasjon som for skibakke med skiheis, der ein kan krevje betaling for å nytte anlegg for skiheis, medan skibakken forøvrig kan nyttast av alle utan at det vert krevja betaling. I forhold til skianlegg så er dette eit eige arealformål under idrettsanlegg. I Pedersen m.fl. si bok «Plan- og bygningsrett, del I», 3. utg. s.235 er det vist til at anlegg kan delast i underformål «idrettsanlegg» eller «andre typer anlegg». Underformåla omfattar alle typar byggverk som ikkje kan betraktast som bygning, for eksempel idrettsanlegg, golfbane m.m. I forhold til golfbane som underformål til idrettsanlegg, så er dette anlegg som oftast er lukka og vert drifta kommersielt, og såleis samanliknbart med eit Via Ferrata anlegg.

(...)

Betaling for bruk av tenester eller anlegg, utover det å bruke naturen "som den er", er tillat. Dersom eigarar av slike anlegg skal ta avgift for alminneleg ferdsel i desse anlegga, må det skje etter friluftslova §14 ved at kommunen gjev løyve til dette. I tilfelle kommunen gjennom byggesakshandsaminga opnar for tilrettelegging som krevjar brukarbetaling, er dette en ordning som går føre allemannsretten til fri ferdsel (friluftslova §19). Utan eit slikt løyve kan ein ikkje forby eller sette opp skilt som hindrar fri ferdsel. Eigarar kan derimot ta betalt for leige av utstyr eller kjøp av guida tenester i anlegget utan nærmare løyve (Meld. St. 18, Friluftsliv, 2015-2016).

Dersom det skulle være behov for å regulere ferdselen i slike anlegg, til dømes på grunn av sikkerheit, vil dette være mogleg gjennom kommunal forskrift etter friluftsløva § 15. Til regulering av ferdselen på område der utfarten er stor, kan kommunen med samtykke av eieren eller brukeren fastsette atferdsregler som enhver som ferdes på området plikter å følge. Reglene skal særleg ta sikte på å oppretthalde ro og orden, verne dyre- og plantelivet og fremme helsetiltak og sanitære forhold. Kommunens vedtak må stadfestast av Statsforvaltaren.»

Friluftsløven § 14 åpner for at kommunen kan tillate at eieren av et område krever en «rimelig avgift» for adgang til «badestrand, teltplass eller annet opparbeidet friluftsområde».

I forarbeidene² til bestemmelsen fremgår det:

«Når det gjelder bestemmelsens rekkevidde, vil departementet peke på at den etter sin ordlyd gjelder for "badestrand, teltplass og annet opparbeidet friluftsområde". Eksempelene nevnt i lovteksten antyder at bestemmelsen tar sikte på avgrensede områder for opphold og aktivitet av en viss varighet. Bestemmelsen gjelder også parkeringsplasser som er opparbeidet i tilknytning til friluftsområder, men gir ikke hjemmel for å legge avgift på ferdsel på skiløyper, stier o.l.

Bestemmelsen gjelder ikke i forbindelse med ordinær forretningsbasert næringsvirksomhet. Inngangspenger vil her kunne tas uavhengig av friluftsløvens § 14. Områder som er unntatt fra alminnelig ferdselsrett – områder som er å anse som innmark, herunder områder "for industrielt eller annet særlig øyemed hvor allmennhetens ferdsel vil være til utilbørlig fortrenghet for eier, bruker eller andre" (jf friluftsløvens § 1), vil falle utenfor bestemmelsen. Innkreving av avgifter for atkomst til slike områder, f.eks. fornøylesparker o.l. anlegg drevet på kommersielt basis, vil falle utenfor friluftsløvens rekkevidde. Friluftsløvens § 14 har dermed ingen betydning når det gjelder fastsettingen av inngangspenger til denne typen anlegg og andre anlegg av kommersiell karakter».

Etter vårt syn er det noe tvilsomt om friluftsløven § 14 hjemler betaling for bruk av via ferrata-anlegg, siden det kanskje vil være mer naturlig å sammenligne dette med skiløyper og stier enn med badestrand eller teltplasser. Dette er imidlertid ikke noe vi trenger å ta stilling til i denne saken, da dette (som kommunedirektøren også skriver i sitt saksfremlegg forut for vedtaket) er noe som krever vedtak etter friluftsløven.

Vi kan dermed ikke se at kommunen er forhindret fra å regulere området med sikte på å etablere via ferrata. Vi bemerker at styring av arealbruken på denne måten er i kjernen av kommunens lokale selvstyre, som vi skal legge stor vekt på ved vår vurdering.

Alternativ plassering

I saksfremlegget forut for kommunens vedtak fremgår det:

«Alternative plasseringer for Via Ferrata ble vurdert i forprosjektet. Det er ikke funnet andre områder i kommunen som har samme kvaliteter som Andersnatten. Det har tidligere vært vurdert zipline ned fra Haglebunatten. I det området vil det være svært mange som vil kunne

² Jf. Ot.prp. nr. 27 (1995-1996), kapittel III, underkapittel 7 «Forslag til endring i § 14 om avgift for adgang til friluftsområde».

se tiltaket, og deler av området ved toppen av Haglebunatten ligger også innenfor leveområdet for villrein. Initiativet ble derfor lagt på is».

Vi kan ikke se at klagernes anførsel om at anlegget skal legges et annet sted kan føre frem.

Sikkerhet mot ras

Klagerne anfører at det er utilstrekkelig sikkerhet mot ras, og viser blant annet til at en konstruksjon allerede har blitt ødelagt som følge av ras i området.

I planens § 3.1.1, bokstav c) er følgende bestemmelse inntatt:

«c) I arbeid med etablering av anlegg skal det utførast reinsking av lause blokker, jf. skredfarerapport frå Norconsult datert 26.08.2024, slik at område for VF tilfredsstiller krav til tryggleiksklasse S1. Ved behov for fjellsikringstiltak/reinsk skal dette utførast av fagkunnige».

Videre følger det av planens § 4.2:

«Det skal sikrast tilstrekkeleg tryggleik mot alle typar skred, i samsvar med Teknisk forskrift. Sikringstiltak må prosjekterast av fagkunnige.

a) Område H310_1 er omsynssone for skred, der årleg nominelle sannsyn for skred er større enn 1/100. Innanfor H310_1 vil det ikkje vere lov å oppføre byggverk (S1, S2 og S3) med mindre det vert gjennomført sikringstiltak som gjev tilstrekkeleg tryggleik (§ 7-3 i TEK17). Mindre tiltak for tilrettelegging av sti er tillate.

b) Område H310_2 er omsynssone for skred, der årleg nominelle sannsyn for skred er større enn 1/1000. Innanfor H310_2 kan det oppførast byggverk med krav til tryggleiksklasse S1. Det vil ikkje vere lov å oppføre byggverk med krav til tryggleiksklasse S2 og S3, med mindre det vert gjennomført sikringstiltak som gjer tilstrekkeleg tryggleik (§ 7-3 i TEK17)».

iVest Consult har utført en ROS-analyse, datert 27.12.2024 med siste revidering 20.12.2025. I analysen vises det videre til fagrapporter utarbeidet av Norconsult, knyttet til skredfaren. Det er i det tilhørende analyseskjemaet for uønskede hendelser listet opp flere avbøtende tiltak, for å redusere konsekvensene som følge av et skred.

I NVE sin tilbakemelding av 14.04.2025 fremgår det:

«Skred i bratt terreng

I forbindelse med planarbeidet har Norconsult utarbeidet en skredfareutredning (dokumentnummer RA-INGGEO-01 datert 27.11.2024) hvor de har definert klatresti som et S1-tiltak (100-årsskred). Rapporten konkluderer med at sannsynlighet for snøskred og steinsprang for deler av planområdet hvor klatresti tenkes etablert, er større enn henholdsvis 1/100 og 1/1000. Gapahuk, zip-line og endestasjon ved Gråskei ligger utenfor aktsomhetsområder for skred i bratt terreng. NVE tar rapporten til etterretning og har ingen ytterligere merknad til denne.

Planbestemmelsene ivaretar hensynet til skred i punkt 4.2 med at det innenfor de kartlagte skredfaresonene som er laget på bakgrunn av skredfareutredningen (avmerket med hensynssoner i plankartet) må gjennomføres sikringstiltak slik at sikkerhetskrav i TEK17 §7-3 (sikkerhet mot skred) er oppfylte».

Skredfaren synes med andre ord å være vurdert av ansvarlig foretak, og fagmyndigheten har ikke hatt innvendinger til vurderingen.

I saksfremlegget forut for kommunens vedtak skriver kommunedirektøren:

«Skredfare

Via Ferrataen ligger innenfor aktsomhetsområde for skred, og Norconsult har derfor gjort en skredfarevurdering. De vurderer at Via Ferrataen er i sikkerhetsklasse S1, hvor største årlige sannsynlighet for skred ikke skal overstige 1/100. De har utarbeidet en faresone for nominell årlig sannsynlighet $\geq 1/100$. Dimensjonerende skredtype er steinsprang. Basert på klimadata, terrenghelning og registrering av blokker og ur er sannsynligheten for snøskred og steinsprang enkelte steder større enn 1/100. Tiltak for å redusere sannsynligheten for skred og til å oppnå tilstrekkelig sikkerhet er å utføre rensk og bolting av potensielt løse objekt. Det er en forutsetning for å kunne ha en Via Ferrata her. Det må også gjøres etter vinterstenging. Når det gjelder snøskred, så er det ikke aktuelt å benytte den vertikale delen av Via Ferrata på vinterstid. Det forutsettes at terrenget er snøfritt før driften åpner. Innenfor AI2 (horizontal-løype) er det tillatt å benytte klatreanlegget vinterstid. Det forutsetter at området er gjennomgått, og at all is som kan falle ned er fjerna før det er drift i anlegget. Gapahuken, zipline og endestasjonen på Gråskei ligger utenfor aktsomhetsområde for skred.»

Kommunen har med andre ord vært klar over skredfaren, inntatt bestemmelser i planen for å forsøke å sikre mot uønskede hendelser, og har vurdert at sikkerheten i tilstrekkelig grad er ivaretatt. Vi kan ikke se at det er forhold ved denne vurderingen som tilsier at vedtaket må endres eller oppheves.

Oppsummering

Statsforvalteren har kommet til at planforslaget er tilfredsstillende opplyst og at vi har tilstrekkelig grunnlag til å fatte en avgjørelse.

Etter Statsforvalterens oppfatning har kommunen foretatt en tilfredsstillende vurdering av de ulike hensyn som er kommet frem gjennom utarbeidelsen av planen. Vi understreker at arealdisponering beror på et lokalpolitisk skjønn, som klageinstansen skal være varsom med å overprøve, jf. forvaltningsloven § 34 andre ledd tredje setning.

Vi kan heller ikke se at det foreligger saksbehandlingsfeil som tilsier at planvedtaket er ugyldig.

Klagen har ikke ført frem. Kommunestyrets vedtak blir stående uendret.

Konklusjon

Statsforvalteren opprettholder kommunens vedtak av 15.01.2026 (sak 3/26). Klagen har ikke ført frem.

Vedtaket er endelig og kan ikke klages på, jf. forvaltningsloven § 28 tredje ledd.

Med hilsen

Hege Skaanes Nyhus
avdelingsdirektør
Juridisk avdeling

Anne Danielsen Haugland
seksjonssjef

Dokumentet er elektronisk godkjent

Kopi til:

NATURVERNFORBUNDET I BUSKERUD	c/o Peder Coucheron Støre Kraftveien 16	3406	TRANBY
NORSK TINDEKLUB	c/o Per Ludvig Skjerven Kirkeveien 79B	0364	OSLO
NORGES KLATREFORBUND	Postboks 5000	0840	OSLO
Nils Petter Faarlund	Fårlundsgutua 37	2848	Skreia
SIGDAL AKTIV AS	Ulbergsveien 373	3358	NEDRE EGGEDAL
IVEST CONSULT AS	Strandgata 10	6905	FLORØ